

Hvad ser du?

Jeg har i *september* og nu her i *oktober* skrevet om nogle af de spørgsmål, der volder mest strid iblandt Guds børn: *dåben* og *brødsbrydelsen* (nadveren).

Når du nu ved, at disse spørgsmål forvolder så megen splid, hvorfor skrev du så? Hvorfor tav du ikke hellere?

Fordi der kommer en tid, da tavshed kan misforståes, som om jeg ikke vedkender mig min overbevisning; der er tid til at tie, og der er tid til at tale (Præd. 3,7) – og nu følte jeg mig fri til at tale om disse ting, vel vidende, at det kunne blive svært for gode venner at læse det!

Jeg følte endda, at nu *burde* jeg tale klart derom, thi jeg har en stille overbevisning om, at vejen til fornyelse ikke går uden om disse ting.

Jeg skrev skarpe ord om folkekirken – dog ikke nær så skarpe som *Søren Kierkegaard*, den måske mest klartseende i vort folks historie.

Han sagde to ting og satte sin eksistens ind på selv af følge dem.

Først sagde han: »Du begår en synd mindre ved ikke at deltage i folkekirkens gudstjenester!« Derfor nægtede han på dødslejet at modtage nadveren af sin broders hånd (han var præst, senere biskop i folkekirken).

Dernæst sagde han: »Der findes gode præster i folkekirken – det ved jeg – men de er endnu farligere end de dårlige, fordi de er med til at fastholde mennesker i det folkekirkelige system – de bliver aldrig virkelig frie!«

I september citerede jeg nogle, der er langt større end jeg og har langt større indflydelse: *Karl Barth* og *Emil Brunner*. Nu har jeg citeret en, der er langt større end disse to: *Søren Kierkegaard*. Jeg har altså ikke sagt noget, som ikke er sagt af nogle af Åndens stormænd for mig!

I *Sverige* skal folkekirken snart løses fra staten. Det er en velgerning imod både kirke og stat. Man må håbe, at den svenske folkekirke ikke kæmper for sine økonomiske rettigheder, men gerne lader staten beholde det hele.

Herhjemme tales der om en lignende adskillelse, men den har lange udsigter.

Men mon Gud står og venter på, hvad nogle politikere og præster kan forhandle sig frem til? Her i landet kan folkekirken kun skilles fra staten ved en grundlovsændring, og en sådan kræver mindst 40% Ja stemmer – og mon Gud tålmodigt sidder og venter herpå?

Hvad er *Guds vilje*? Det bør enhver af

os altid spørge om – thi Guds vilje er det store og fuldkomne gode!

*

Den folkekirkelige forførelse af vort folk er med til at gøre det modent til Guds tilintetgørende dom.

I kap. 18 i 3. Mos. lytter vi til HERRENS ord om kønslivet. De begynder således: »Som de handler i Ægypten, hvor I opholdt eder, må I ikke handle!«

Og i vers 25 læser vi: »Gør eder ikke urene med noget sådant, thi med alt sådant har de folkeslag, jeg driver bort foran eder, gjort sig urene. *Derved blev landet urent, og jeg straffede dets brøde, og landet udspyede sine indbyggere.*«

En af de synder, Gud straffer strengt, er beskrevet i vers 22. Den nævnes atter i kap. 20,13. *Paulus* omtaler den i Rom. 1,26-27 og i 1. Kor. 6,9.

Men nu kan de, der begår denne synd, få folkekirkens velsignelse dertil!

Man synger: »Hvo vover at forbande, når du velsigne vil!« Man bør snarere synge: »Hvo vover at velsigne, når du forbande vil!«

*

Mon ikke *Søren Kierkegaard* også har profetisk ret i sin dom over folkekirken?

Hvad er det, der har ført den så langt ud i det antikristelige? Det er *mangelen på efterfølgelse*.

Der har altid været en del gode forkyndere – men de har i følge *Kierkegaard* næsten aldrig været efterfølgere. De har forkyndt Ordet ud fra en betrygget stilling – altså uden at risikere noget væsentligt.

Min første hustrus Fader, overlæge *Mogens Fenger*, sagde nogle ord til mig, som jeg aldrig har glemt, fordi jeg havde lejlighed til at efterprøve dem. Da man efter krigens afslutning fremlagde et lovforslag, der skulle åbne adgangen for kvinder til at blive præster i folkekirken, strømmede det ind med protester til kirkeministeren og folketinget; men da sagde min Svi-gerfader: »Så længe de kun protesterer med ord, ikke i handling, er der ingen, der tager dem højtideligt. Så længe præsterne nøjes med at sende skriftlige protester, går de lige i papirkurven. Hvorfor sætter de ikke deres stilling ind på at forsvare deres overbevisning? Er deres overbevisning ikke livet værd?«

Det viste sig, at da det virkelig gjaldt,

var der ingen efterfølgere; der blev protesteret i ord, ikke i gerning; respekten for »sandhedsvidnerne« blev ikke stor i befolkningen.

*

Der er en rig åndelig skat i folkekirken – jeg tænker først og fremmest på *Salmebogen*.

Jeg selv er vokset op i folkekirken og har aldrig glemt, hvad jeg modtog af åndelig velsignelse – har derfor heller aldrig kunnet tale om folkekirken med koldt hjerte.

I min ungdom var folkekirken ikke syndens godkender. Det har den aldrig været i folkets lange historie – aldrig været *før nu!* Der fandtes i min ungdom ikke fraskilte præster – ikke præster, der levede i unaturlig omgang med andre mænd – ikke præster, der godkendte synden under nogen form – der fandtes ikke kvindelige præster.

Der stod i min ungdom endnu en vis respekt om folkekirken, fordi den var en *vogter af Guds bud*.

Hvis man vil sammenknytte folk og kirke, kan det kun være, fordi man ønsker en åndelig myndighed over folket – en myndighed, der bygger på Guds bud.

Sådan var det endnu til dels før krigen – og jeg oplevede noget af denne myndighed hos de gode præster, jeg lyttede til (*Ussing, Malmstrøm, Westergaard*).

De holdt også fast på barkedåben – men de havde læst den store svejtsiske teolog, professor *Adolf Schlatter*, der hævder, at vil man fastholde barkedåben, må man se til, at hvert eneste barn opdrages og oplæres i Guds frygten på grundlag af Guds hellige ord.

De vidste altså, at der både var et andet dåbssyn end deres, og at deres dåbssyn havde en forudsætning, som ikke længere var til stede.

Ja, der er og har altid været *et andet dåbssyn* – og det er der lidt og stridt for ned gennem århundrederne. På reformationens tid var der mange mænd, der fulgte *Luther* i synet på retfærdiggørelsen ved tro på Kristus alene – og som netop derfor forkastede barkedåben og med henvisning til Skriften forkyndte, at den personlige tro er en forudsætning for dåben. Mangfoldige af disse Åndens mænd og kvinder måtte besegle deres overbevisning med deres blod. (Det er rigtigt, at nogle af dem blev sværmeriske fanatikere, der ville op-

rette Guds rige synligt her på jorden – men det har intet at gøre med alle de sandhedsvidner, der enten blev forjaget eller henrettet).

Hvis Luther, således som nogle hævder, dybest set var enig med dem i synet på dåben, men ikke magtede at følge dem, fordi han dermed ville gå imod landsfyrsterne, under hvis beskyttelse han havde virket, da har vi at gøre med en historisk kendsgerning, som vi ikke skal dømme den store reformator for. Men fordi Luther holdt sig til barnedåben, blev kirken dermed knyttet til statsmagten – i vort land i så tæt en grad, at statsoverhovedet (Dronningen) er kirkens overhovede. Biskopperne udnævnes af hende og møder derfor i audiens hos hende for at takke for udnævnelsen. Det samme gør de fleste andre af kirkens embedsmænd. Folketinget er kirkens lovgiver.

Således fortsatte barnedåben fra den katolske kirke over i den evangelisk-lutherske og er i vort lands lange historie blevet en integreret del af folkelivet. De fleste opfatter den som navngivning – hvorfor man også taler om »dåb« af skibe, m.v.

Skellet imellem verden og Guds rige er udslettet – og det er kirken, der har udslettet det.

Men ikke blot det – nu *godkender* kirken, hvad Gud *fordømmer* – nu *praktiserer* kirkens præster, hvad Gud *straffer* – og ingen sætter sin eksistens ind som protest herimod.

*

Kan vi endnu forvente en fornyelse, en vækkelse – eller kan vi kun forvente, at hele vort land rammes af Guds tilintetgørende vredesdom? Guds frygten er stort set borte fra folket og med den respekten for Guds bud. Der er altså ikke noget at »bygge« en fornyelse eller vækkelse på.

Og dog er Gud ikke magtesløs. Det er før i historien sket, at et dybt sunket folk fik en besøgstid, da Gud sendte sin Ånd med en sådan vælde, at der faldt en Guds rædsel over mangfoldige, så de råbte: »Det er ude med os!«

Det er vi ude af stand til at hidkalde. Vi mærker jo tydeligt, at hverken vort liv eller vor forkyndelse holder Guds mål. Vil Gud i sin guddommelige barmhjertighed gøre det, da er det en nådeshandling, som ikke een af os har gjort sig fortjent til.

*

Bibelen bruger forfærdelige ord om det, der nu godkendes og praktiseres i folkekirken med biskoppernes velsignelse: »Ligeledes er Sodoma og Gomorra og de

omliggende byer, der på samme måde som de var hengivne til utugt og søgte omgang imod naturen, sat til advarende eksempler, idet de lider straf i evig ild! Dog gør disse drømmere det samme: de besmitter kødet, foragter Herrens værdighed og spotter høje englemagter (Judas 7-8).

Det er næppe for stærkt at sige, at folkekirken er blevet en skøgekirke, som fordærver mennesker i tusindtal i vort land, men selv garanterer, at de bliver *genfødte* og *modtager Guds Ånd* i barnedåben. Hvilken forvrængning af sandheden – hvilken blindhed for virkeligheden – men selv siger den: »Vi ser!«

Er tiden ikke forlængst inde, da Ordet lyder: »Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager!«

*

Det siges, at ca. en trediedel af de kvindelige præster er fraskilte. Vi har her på øen en kvindelig præst, der bor sammen med sin forlovede. Jo, hun døber børnene – og de bliver genfødte og modtager Guds Ånd!! Vi har også en præst med alkoholproblemer – men han døber børnene, og de bliver genfødte og modtager Guds Ånd!!

*

Kan folkekirken fornyes? Det er der jo nogle, der håber og arbejder på. Personlig tror jeg, deres arbejde vil vise sig at være forgæves. Hvis man betragter udviklingen i den evangelisk-lutherske folkekirke, siden kvinder også kunne blive præster, provster og biskopper (altså de sidste 50 år), ser man tydeligt, at der er foregået et *skred*, som bedst kan betegnes som en *åndelig katastrofe*.

Ikke blot læremæssigt, men også *moralisk* er kirken så langt borte fra Guds ord, at stort set alt er tilladt, blot man ikke rører ved barnedåben.

Det vil ikke forbavse ret mange, hvis man nu ikke længere bør sige: »Vor *Fader*, du som er i Himlene,« thi kvindelige præster vil ikke have nogen kønsdiskriminering i guddommen!!

Jeg ved, at gode, alvorlige præster lider under tilstanden og søger at stå den imod.

Hvad vil de gøre, hvis det (som i Sverige) kræves af dem, at de skal skrive under på, at de godkender kvindelige præster? Hvad vil de, som kalder sig bibeltro, gøre?

Er tiden ikke inde til at stå forfaldet og fordærvet imod med livet som indsats, altså i handling?

Præsteskabet er jo i verdens øjne en kollegial enhed. Præsterne er solidariske, som kolleger i samme foretagende er solidariske.

Matt. 6,31-34 er Guds ord og en vidunderlig virkelighed!

*

Bag forfaldet, fordærvet, frafaldet og forførelserne, som folkekirken har lukket op for, står ondskabens åndemagter, magterne og myndighederne og verdensherskerne i dette mørke, de sataniske og dæmoniske åndsmagter, der samler alle deres kræfter for at rive skabningen ud af Skaaberens hånd og gøre alle mennesker til spottere og gudsformægtre.

Disse faldne åndsmagter har altid gerne villet forene verden og kirken, så kirken er en *skøge*, der rider på et *vilddyr* (Åbenb. 17). Det går sandelig fremad for dem i vore dage! Snart træder *antikrist* og *den falske profet* frem og underlægger sig hele menneskeheden i et fælles oprør imod Gud.

Det danske folk synes modent hertil, rede til at underkaste sig den totale forførelse.

Vil Gud endnu engang forbarme sig, sende en gennemgribende fornyelse af sine udvalgte og en vækkelse til folket?

Jeg er vis på, at helliggjorte, ansvarsbevidste mænd og kvinder inderligt beder Gud herom.

Jeg har det stille håb og den forventning, at Gud i sin nåde besvarer vor bøn – men hvordan, ved jeg ikke.

Måske gør han det, uden at vi lægger mærke til det, idet han vækker mennesker uden at benytte møder og forkyndelse dertil. Gud har mange veje, ad hvilke han når mennesker.

Måske sender han en dragelse over mange, så de begynder at søge Ham uden at vide, hvor de skal gå hen.

Lad os ikke begrænse fornyelse og vækkelse til noget, der kun sker ved møder.

Der er mange, der er sjælevindere uden at være forkyndere.

Der er mange forældre, der vinder deres børn ved deres udholdenhed og eksempel.

Der er mange lærere, der vinder nogle af deres elever, fordi de er noget særligt for dem.

Der er mange, der pludselig bliver berørt af Gud – gennem en sygdom, en ulykke – om natten – ude på havet!

Gud bevarer altid initiativet og lader sig ikke hindre i at gøre, hvad Han vil.

Derfor beder Guds sande menighed i Danmark i tro og med tak!

Men dermed er den inde i en kamp

imod ondskabens åndemagter, der vil fastholde vort folk i synden, fordærvet og oprøret imod Gud. Enhver, der beder, kender til denne kamp.

Forud for en gennemgribende vækkelse i en af de sydtyske delstater gik der en tre-årig bønnekamp, som en ung evangelist udkæmpede, uden at andre vidste derom. Ofte gik han ud i skoven eller op i

bjergene og udøste sit hjerte for Gud. Da vækkelsen brød ud, kom der en sådan syndserkendelse over befolkningen, at mange stærke mænd brød sammen – og så var det vidunderligt at føre dem ind under evangeliets frelsende og nyskabende kraft.

Bønnevagt – ja *bønnevagt* for vort folk! Må Gud give mange at være sådanne vægtene og vogtere for folket!

Men ingen af os kan bede med overbevisning og frigjort samvittighed, hvis han/hun stiller som betingelse for fornyelse og vækkelse, at den skal finde sted inden for de rammer, jeg arbejder under.

Vinden blæser nemlig hvorhen, den vil!

*